

DADZIS

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNESĪ

© LKP CK izdevniecība,
«Dadzis», 1977.

Nr

16

Labdien! Vai atceraties mani?

Siknauda

Es ļoti steidzos, un ēdnīcā nokēru viesapkalpotāju, kad viņa jau taisījās pazust aiz zālajiem aizkariem.

— Rasolnīku, pankūkas un kefīru, dieva dēļ! — nokritu ceļos.

— Sēdiet pie tā galdiņa, kur tas jaunais cilvēks pēti savus pirkstgalus! — man vēlīgi atļāva.

Pēc kāda laika acīgā viesapkalpotāja mums abiņiem atnesa skābus kāpostus, silķi un apelsīnu krēmu. Nekas, apēdām. Daži sarežģījumi radās pie noreķinā.

— Ko jūs ar desmitnieku nākat uz ēdnīcu, — apkalpotāja aizrādīja. — Man nav ko izdot. Vārdu sakot, būsit parādā šim jaunajam cilvēkam astoņdesmit divas kapeikas. Nav ko purpināt! Ieejiet tuvākajā veikalā, nopērciet kādu sīkumu, un jūs to sarkano samainīsiet.

Veikalā man kopā ar pieprasīto sērkokcinu kastīti pasniedza baltu saīnīti.

— Ak, nekas liels tur nav, — pārdevēja mierināja. — Pāris zīdaīnu mičiņš. Man nav sīknaudas ko izdot. Turklāt jauniem cilvēkiem var noderēt viss.

— Atdodiet manas astoņdesmit divas kapeikas, — puisis šnāca man ausī.

— Dies zēlīgs! — iesnukstējās

večiņa ar ļoti labu dzirdi. — Pērk bērniņam drēbītes un tirgojas par kapeikām. Kad mēs augām, tā nebija... Kas zina, varbūt dzimtsarakstā vēl nemaz nav bijuši.

Par laimi dzimtsaraksta nodaļa atradās turpat pāri ielai.

— Iesim! — jaunais cilvēks teica. — Diezgan esam staigājuši. Varbūt, kopīgi saimniekojot, es dabūšu atpakaļ savas kapeikas.

Kāzu dienā uzzināju, ka jauno cilvēku sauc par Maksu. Vārds man nebija pa prātam. Nolemām šķirties.

Nopietnas lietas nav labi kārtot tukšā dūšā. Viesu apkalpotāja restorānā mūsu rēķinus atkal saskaitīja kopā. Galu galā Maksis palika man parādā trīsdesmit septiņas kapeikas. Sakiet, ko mēs varējam darīt?

Tagad Ilzīte mani reizēm tinčina:

— Omit, cik daudz opaps tev parādā?

— Ak, vīrieši jau savus parādus neatceras, — atbildu tā, lai Maksis nedzird. Citādi atcerēsies, ka sudrabbāzu mielastā viesmīlim nebija ko izdot, un es tagad esmu Maksim parādā vai nu deviņpadsmit, vai divdesmit trīs kapeikas.

MĒRIJA MUŠA

— ES TE BRAUCU BIEŽI, VĒL PAGĀJUSĀJĀ MĒNESĪ NEKĀDAS MĀJAS TE NEBIJAI

E. OZOLINS

Ražošanas apvienības «Darba spars» direktoram b. GAJEVAM

ĻOTI GODĀJAMĀIS BIEDRI GAJEVI!

Jūs, bez šaubām, neesat aizmirsis, ka Jaunjelgavā nu jau astoņus gadus darbojas viens no Jūsu vadītās apvienības cehiem. Mēs to uzsveram tāpēc, ka jaunielgavieši par jūsu atmiņas noturību šaubās.

Šai cehā, kā Jūs zināt, ražo dažādus metāla izstrādājumus: spaiņus, piena kannas, maizes kastes... Starp citu, maizes kastēm pat ir piešķirta Valsts kvalitātes zīme. Un — mēs nešaubāties, ka šī patiesība Jums labi zināma — ilgstoši ražot augstas kvalitātes izstrādājumus nebūt nav viegli. Bet, ja rodas grūtības un ražošanā notiek kļūmes, ir jāsameklē kāds vainīgais. Un, lūk, kādu veiklu gājieni jaunielgavieši šai sakārā ir izdomājuši! Viņi apgalvo, ka Jūs sūtot uz Jaunjelgavu jau salocītas, negludas melnā skārda lokšnes, no kurām labu mantu nevarot izgatavot. Tāpēc šīs lokšnes viņi esot spiesti kraut kaudzēs, un nu jau esot sakrāvuši tādu brāķu skārdu veselās 30 tonnas! Stieple, kas ceham vajadzīga ražošanai, arī pienākot jau sarūsējusi. Tās viņiem arī esot pamatīgs krājums — 12 tonnas. No «Sarkanā kvadrāta» saņemtie gumijas paliktņi tāpat reizēm esot jābrāķē. Vārdu sakot, meklē visādas vainas un vainīgos! Un vēl ir apvainojušies, ka šogad uz Jaunjelgavu ar reklamāciju esot atsūtīti atpakaļ 1200 spaiņu un tikpat daudz piena kannu. Viņi, rau, izsūtījuši produkciju gods godam, bet, uzglabājot galvenā uzņēmuma noliktavās un tran-

sportējot patērētājiem, tā esot sabojāta.

Un tas vēl nav viss! Jūnija sākumā Jaunjelgavas ceha vadība kopā ar LKP Stučkas rajona komitejas rūpniecības un transporta nodaļu un Tautas kontroles komiteju — tā viņi apgalvo — esot Jūs uzaicinājuši ciemos, lai uz vietas pārrunātu, kā labāk izpildīt partijas un valdības norādījumus par plaša patēriņa preču ražošanas paplašināšanu 1976.—1980. gadā un par pasākumiem to kvalitātes uzlabošanai. Un, iedomājieties, neviens no apvienības vadītājiem Jaunjelgavā neesot ieradies. Bet vai tad jūsu apvienības galvenais inženieris, braukdams no Madonas, pa ceļam uz piecpadsmit minūtem nebija iegriezies Jaunjelgavā?

Kā redzat, Jaunjelgavā notiek visai ipatnēja rosišanās. Ipatnēja tāpēc, ka faktiski jaunielgavieši izklāsta nepārprotami tendenciozi, visas vainas meklējot tikai Jūsu vadītājā apvienībā. Bet tas nevar būt, tāpēc ka nevar būt nekad! Patiesība noteikti ir tāda, ka jaunielgavieši neprot strādāt ar Jūsu atsūtītajiem materiāliem, negrib palauzīt galvas, kā tos izmantot. Protams, kas gan ir 30 tonnas! Nieks. Lūk, kad viņiem būs 100 vai 200 tonnas tāda skārda, kad nebūs vairs vietas, kur pašiem apgriezties, gan tad sāks domāt.

Šai sakārā, ļoti godājamais b. Gajev, atļaujiet nosūtīt Jums manu visoptimistiskāko sveicienu.

JŪSU «DADZIS»

— SKATIES, SĒNU LIETUS!

V. ZAKIS

— HU, KO — SAPIPĒSIM!

J. BRINKIS

Dziesmu svētku atskaņas

Dziesmu svētkos kolhoza «Draudzība» sievietes kora dalībnieces iepazīs ar padomju salimniecības «Rudzupuķu» vīru kora dziedātājiem.

Tagad abās salimniecībās darbojas jauktais kori.

Rajona dziesmu svētkos piedalījās 32 alus kļoši, 27 buletes, 18 kafejnīcu kolektīvi, 12 restorāni un 9 pašdarbības ansambļi.

J. JUZEFS

PĒTERIS AKOTIŅS

ZĀĢERIS

Viņš neprot zāģi asināt
Un nemil zāģēt malku,
Bet daudziem cenšas izzāģēt
Ar sūdzibrakstu smalku.

Ja zāģēšana sirdslieta
Un vīrs viens rīksts zāģers, —
No viņa zāģa neqlābsies
Ne kaimiņš, draugs, ne švāgers.

Un, tādu vīru sastopot,
Tu velti krūmos muksi...
Viņš noteikti tev izzāģēs
Ar daudzrindīgu lūksi.

NAUMS ALTSOLERS

DROSME ATZĪTIES

Pie akmens blūka, tonnu svarā,
Reiz sapulcējās draugi trīs.
— Mā, — Kurmis teica,
— Ko lai darā?
Kas to līdz mežam aiznesi?
Bet Ezim nēks.
— Kam bail, lai raustās!
Līdz mežam — kas gan te ko tik?
Jūs tikai uzkraujiet man skaustā,
Un akmens projām būs kā likts!
— Tev skaustā? — Zāķis nosmīnēja,
— Man kaut mazdrusciņ paceliet!
Jo pasaulē nav tāda vēja,
Kas spēl par mani ātrāk skrēt!
... Te Lācis nāca gaitās savās,
Šis strīds būs viņam jāizšķir.
— Šo akmeni, kas gul' te pļavā,
Vai tev pa spēkam aiznest ir?
— Man to... nemūžam... —
Teica Lācis.
— Un, lūdzu, beidziet jokus šos!
Celt tādu smagumu — nav nācies,
Pat izkustināt — kas tev dos?
... Te Lakstīgalus treillis grēcīgs
No krūma tika tālu sviests:
— Lūk, tikai tam, kas tiešām spēcīgs,
Ir gana drosmes atzīties!

Atdzejojis HARIJS HEISLERS

Aknistes divainības

VIEGLĀKAIS CEĻŠ

Aknistes pilsētiematā pašlaik nav tādas rošības kā tajos laikos, kad Akniste bija rajona centrs. Taču arī tagad iedzīvotājiem tur piedāvā dažādus sadzīves un komunālos pakalpojumus. Nav vienīgi kurpnieku darbnīcas, tāpēc labojamos apavus aknistieši spiesti sūtīt uz patālo Jēkabpili.

— Kā jūs domājat, kas būtu darāms, lai stāvokli uzlabotu? — jautāju kādam aknistietim.

— Skaidra lieta! — viņš tūlīt atbildēja. — Vajag dabā nospraust visisāko ceļu no Aknistes līdz Jēkabpili.

— Kādam nolūkam? — es brīnījos.

— Kad trase būs izraudzīta, derētu ierosināt, lai tajā uzbūvē dzelzceļu!

Domādams ka esmu pārprasts paskaidroju:

— Dzelzceļš, protams, ir laba lieta. Taču es gribēju uzzināt, kad aknistieši varēs ātri saņemt remontētos apavus.

— Kad būs uzbūvēts dzelzceļš, varēs iesēsties vilcienā, aizbraukt uz Jēkabpili, tur ātri salabot apavus un braukt mājās.

— Bet kāpēc jūs Sadzīves pakalpojumu kombināta darbinieki neierīko apavu labošanas darbnīcu tepat Aknistē?

— Ko jūs! — sarunas biedrs meta ar roku. — Tas ir ļoti sarežģīti: telpas jāsaģatavo, meistars jāsameklē un, galvenais pašiem kombināta darbiniekiem par to jā rūpējas. Cita lieta — dzelzceļš. To taču būvēs ceļu meistari...

DEFICĪTS

Aknistes autostacija jauzu brezs kā tūgū. Cits snauž, cits plāpā. Divi vecīši lēnprātīgi spriež par televizoriem.

— Ir gan labi, kad mājās ir televizors, — nokrekskšnās tas, kurš dzīvo Aknistē. — Nav jāiet uz kino. Diemžēl bojājas bieži...

— Salabo, un radīs atkal! — pamāca tas, kas gaida autobusu uz Neretu.

Viegli teikt, — atbild pirmais.

— To deficītu nevar dabūt.

— Kineskopu vai?

— Nē.

— Lampu?

— Nē-ē.

— Kundinsātorus?

— Nē-ē...

— Drošinātājus?

— Nē-ē...

Vecītis no Neretas, kasidams pakausi, mēģina atcerēties vēl kādu televizora detaļu, tad noklepojas un dūsmīgi jautā:

— Nu kas tad tas ir par deficītu, kura jums Aknistē nav?

— Nu tas... — Aknistes vecītis rāda ar rokām kaut ko lielu. — Nu, vienu laiku mums to veda no Neretas. Tad sūtīja no Viesītes, bet tagad gaidām no Jēkabpils. Nu tas — tehnikas labotājs...

APSKAUZAMA VIENPRĀTĪBA

Bieži vien vezums nekust no vietas, ja vadītāji nevar vienoties. Ir tam jākus vai nav. Ja runājam par Aknistes kultūras nama celtniecību — šeit nevienprātības nav.

— Jāceļ jauna kultūras pils! — vaimanā Aknistes kultūras nama darbinieki. — Vecas telpas ir tik šauras, ka nav iespējams izvērsties.

— Kultūras nams ir nepieciešams kā gaiss! — apgalvo pilsētiemata Izpildkomitejas darbinieki.

— Kultūras nams Aknistē jāceļ pēc iespējas ātrāk! — spriež Jēkabpils rajona Izpildkomitejas darbinieki. — Dramatiskā kolektīva dalībnieki sūdzas ka nav kur pulcēties. Kas nu tas par teātri! Turklāt kārtīgs kultūras nams vajadzīgs ne tikai ciemata iedzīvotājiem, bet arī padomju salimniecības «Akniste» strādniekiem.

— Ja nebūs kultūras nama, izsīks mūsu skanīgais tautas dziedāšanas strauts! — secina Kultūras ministrijas darbinieki.

— Kultūras namā darbarūki var smelties spēkus jaunumiem sasniegumiem labības druvas un kartupeļu laukos! — saka Lauksaimniecības ministrijas pārstāvji.

Apbrīnojama vienprātība! Bet vēl apbrīnojams ir tas fakts, ka visi minētie runātāji un spriedēji nevar vienoties. Kam tad īsti būtu jāceļ šis vajadzīgais kultūras nams.

J. JAUNS

— PIRMAIS MALKS...

... ATTĪRĪŠANAS IEKĀRTAS CELTĒNIEKIEM!

T. SERGIJENKO

REDZĒT KRĀCES!

Vasarā cilvēks nespēj nosēdēt uz vietas. Viņam noteikti kaut kur jāskrien, kaut kas jāredz, kaut kas jāpiedzīvo. Ja viņam rudenī nebūs pietiekami daudz iespaidu, cilvēks nejutīsies pilnvērtīgs, nevarēs ar pilnu atdevi strādāt nesāpēms ceturkšņa prēmijas utt. Lai tā nenotiktu, laudis brauc uz pasaules viņu galu aplūkot, ar ko tas atšķiras no šī gala.

Manš pazīpa Alfs uz pasaules viņu galu nebrauc.

— Kāpēc man tas būtu jādara? — viņš nesaprot. — Man arī šai galā nav slikti. Un, beigu beigās, ja visa cilvēce ar saviem autiņiem, ģimenēm, sievasmātēm un tūristu plūtinām gāzīsies taisnā ceļā, sacīsim, uz Kaukāzu, planētas smaguma centrs var negaidot pārvietoties un izraisīt itin pamatīgas nepatīkšanas. Sakiet, vai nepatīkšanas ir vajadzīgas!

Un visi, kam viņš to stāsta, kļūst domīgi.

— Bet ko darīt? — viņi satraukti vaicā.

— Personiski es braukšu apskatīties, no kurienes sākas Gauja, — Alfs skaidro. — Tur ir kolosālas doļomīta klintis un krāces, pauguri un ieplakas. Es aizbraukšu uz krācēm, pašām kājām bridīšu pa zāli un jūtīšos kā septītajās debesīs.

Atklāti sakot, Alfs ir nelaboja optimists. Sava optimisma dēļ viņš jau sen būtu gājis bojā uz kādas gājēju pārejas, ja blakus viņam allaž nebūtu Betas. Un Beta ir praktiķe. — Lai nokļūtu septītajās debesīs, jāzina, kurš no ceļiem turp ved, — viņa saka. — Kā tu pats zini, uz debesīm ved tikai viens ceļš, bet uz ellī...

Taču Alfu, ja viņš ko iemēmis galvā, nekas nespēj pārliecināt.

— Uz ellī ved vienīgi neceli, — viņš spītīgi turas pretim. — Bet uz visiem kārtīgiem ceļiem ir ceļa zīmes un ceļrāži. Katra ceļa galā savs. Un, ievērojot ceļa rādītājus, pat absolūts neijēga bez pūlēm var nokļūt paradīzē.

Alfam ir ļoti nostādīta balss. Ja aizver acis un ieklausās, šķiet, ka tev blakus bur-

buļo draiskulīgs strautiņš, un šai burbuļošanā var klausīties stundu, divas, līdz beidzot sajūti, ka nervi nomierinās, stress pazūd un tev sāk šķist, ka tikai nupat nupat esi nācis pasaulē...

Es iedomājos krāces, rasotu zāli, ugunskurru, nomierinoši burbuļojošo Alfu un sapratu: viņa pasaules galā patiesi nav ko meklēt. Un mēs kolektīvi salādejāmies Alfa jaunajā salātkrāsas «Žiguli», motors dūca, Beta pukstēja, bet pie debesīm spīdēja saulīte. Uz Pleskavas šosejas aiz Lorupes gravas Alfs iestūrēja mašīnu labiekārtotā stāvvietā.

— Skatieties visi! — viņš teica. — Te, lūk, ir stāvvietā, bet tur — karte un ieteikumi par apskatāmajiem dabas objektiem.

Mēs aplūkojām karti un pēc tam visus objektus, ko šī karte ieteica. Atlika tikai iet turp, kurp norādīja bultpiņas un zīmes, lai nepalaistu garām neko. Tā bija gan pie Siguldas, gan Cēsu apkaimē, gan Piebalgā. Zili krāsoti ceļa rādītāji rādīja virzienu, sarkanī — apskates un ievēribas cienīgas vietas. Pēdējā plāksnīte ko mēs redzējām bija zils taisnstūris ar uzrakstu «Gulbenes rajons».

— Tātad drīz būs arī krāces! — Alfs secināja. — Turiet acis vaļā, un pēc brīža mēs baudīsim dabu pilnām riekšavām!

Mēs turējām acis vaļā, cik vien plaši iespējams, bet ceļrāža nebija. Krāču arī ne. Gluži iespējams, ka tās slēpās kaut kur aiz kokiem un pauguriem, bet it nekas par to neliecināja. Ceļu bija bezgala daudz, un, kurp katrs no tiem veda, nevarēja izziņēt pat kafijas biezums.

— Varbūt šo krāču un klinšu vispār nav? — mēs sākām šaubīties.

— Ir! — Alfs atbildēja. — Tās uzrādītas pat Vissavienības izdevumos un Vissavienības tūristu maršrutu kartēs. Un to, kas izslāvēs visas valsts mērogā, rajonā noteikti reklamēti. Iespējams, ka šie ir plosījies orkāns, taifūns vai vismaz viesulis un norāvis visas ceļa zīmes... Braucam pa šo ceļu!

Mēs braucām un iebraucām jaukā plavīnā. Krāču nebija. Atgriezušies uz lielceļa, braucām citā virzienā. Mēs griezām pa labi, griezām pa kreisi un braucām pa apli. Nelīdzēja it nekas. Ceļi veda pie meža tehnikiem, uz grants karjeriem, kur priecīgi kurkstēja vārdes, uz bijušo viensētu vietām... Uz klintīm un krācēm neveda neviens ceļš.

Alfs vairs neburbuļoja. Viņš apturēja mašīnu, nogūlās zālē un nekustējās.

— Man pietiek! — viņš sacīja. — Benzi-

na vairs nav, krāču vēl nav, bet par klintīm vispār nav ko runāt... Palieciet sveiki!

Beta sāka raudāt.

— Mēs esam nomaldījušies! — viņa šukstēja. — Mēs esam nokļuvuši necelos! Tu taču pats sacīji, ka tikai uz neceliem ceļa zīmes neliek... Celies un izved mūs uz godīgu lielceļu!

Alfs nopūtās un ar pēdējām benzīna pilēm izstūrēja uz ceļa. Tas bija dīvains ceļš, burtiski nosēts ar papīriem. Tur bija apdrukātas veidlapas, aprakstītas veidlapas un tīras veidlapas. Tur bija vākos iešūti dokumenti un dokumenti bez vākiem. Tīrumi bija pilni ar grāmatām. Tā vien šķita, ka šie pārbau- da, kas spēj izauzt no zemē iestādītas daiļlī- teratūras.

— Mīļie! — Beta iesaucās. — Es zinu, kur mēs esam! Mēs esam netālu no Rankas kartona fabrikas!

Visi smējās kā kutināti. Parasti makulātūru mēdz vest uz fabriku un nodot pārstrādāšanai. Neviens nekad vēl nav redzējis, ka notiktu pretējais — papīrus tišuprāt izmētātu pirms fabrikas. To nepielautu ne autoinspekcija, ne fabrikas tautas kontrolieri. Jo autoinspekcija cīnās pret ceļu apkārtnes piesārņotājiem, bet tautas kontrolieri — par tau- pības režīmu.

Taču Betai izrādījās taisnība — ceļš tie- šām beidzās pie kartona fabrikas. Mēs bijām atkal nokļuvuši civilizētajā pasaulē. Un, lai nu kā, Gauju mēs tomēr dabūjām redzēt. Tiesa, tikai pie pašas fabrikas. Un, starp ci- tu, par to mūs nebrīdināja neviens ceļa rādi- tājs.

A. ONTJENKO

Laimīgu ceļu!

Ir tāds jēdziens — strīdēšanās priekšs. Šis priekšs rodas pavisam vienkārši. Cilvēks strīdas vienreiz, otrreiz, trešoreiz, un pamazām, pašam strīdniekam nemānot, strīdēšanās tam iepatikas. Vēl vairāk, tā zināmā mērā kļūst par ieradumu. Daži rūdīti strīdnieki pat apgalvo, ka viņi bez strīdēšanās kļūstot nervozi.

Dīvainā kartā strīdēšanās priekšs piemīt ne vien atsevišķām personām, bet arī iestādēm, turklāt visai cienījamām. Par to «Dadzā» redakcijai nācies pārliecināties vairākkārt. Piemēram, šogad — mūsu žurnāla 6. numurā bija publicēts feletons par saskaņotības trūkumu dzelzceļa un autotransporta darbā. Feletona autors, starp citu, kritizēja stāvokli Madonas stacijā, kur trūkst speciāli iekārtota laukuma konteineru iekraušanai vagonos.

Uz «Dadzā» feletonu atsaucās Baltijas Dzelzceļa pārvaldes kravu dienesta priekšnieka vietnieks b. Leites. Viņš rakstīja, ka «...jautājums par konteineru vešanu vagonos uz Madonas staciju tiks atrisināts pēc tam, kad Vietējās rūpniecības ministrija uzbūvēs mehanizētu konteineru laukumu.»

Īsi un skaidri. Diemžēl vēlāk, kad redakcija iepazīstināja Vietējās rūpniecības ministrijas Materiālo fondu un transporta daļas priekšnieku b. Strunski ar Dzelzceļa pārvaldes atbildi, situācija ievērojami sarežģījās. Minētāja jautājumā b. Strunskis sniedza drusku citādu atbildi:

«Sakara ar konteineru laukuma buvi Madonā paskaidroju, ka šis jautājums vairākkārt izvirzīts augstākstāvošajās organizācijās, Baltijas Dzelzceļa pārvaldē, kā arī ticis apspriests partijas Madonas rajona komitejā.

Konteineru laukums ir ārkārtīgi nepieciešams tāpēc, ka Mado-

nas filiālei ik mēnesi jānosūta 160—170 konteineri, kas jāved 63 kilometrus no Gulbenes uz Madonu, pēc tam jāpiekrauj un jāved atpakaļ uz Gulbeni. Tas lieki noslogo autotransportu, rada nelietderīgu benzīna patēriņu, nerunājot nemaz par citiem neražīgiem izdevumiem.

No esošajiem noteikumiem izriet, ka konteineru laukumu drīkst būvēt vienīgi pēc dzelzceļa projektiem, jo vienīgi dzelzceļam ir gan projektēšanas, gan celtniecības speciālisti.

Ministrija ir ar mieru daļēji piedalīties celtniecībā, iedalot šim nolūkam līdzekļus un materiālus.»

Tātad Baltijas Dzelzceļa pārvaldei konteineru laukuma būves problēma nebūt nav jauna, un liekas, ka b. Leites atbilde zināmā mērā ir diktējis strīdēšanās priekšs. Prasīt, lai cita organizācija uzbūvē iekārtu, ja tai nav juridisku tiesību to projektēt, ir tīri retorisks vingrinājums, kas jautājuma atrisināšanu nespēj tuvināt ne par matu.

Nemot vērā, ka šis nav pirmais gadījums, kad Baltijas Dzelzceļa pārvalde konstruktīvus jautājumu risinājumus aizstāj ar dialogu, gribot negribot rodas vēlēšanās izteikt visnotaļ derīgu ierosinājumu. Kā būtu, ja dzelzceļnieki strīdēšanās vietā mēģinātu saviem partneriem pusceļā nākt pretī?

Kaut gan, ja labi padomā, pretumākšana nemaz nav nepieciešama. To pusceļu iespējams arī nobraukt pa dzelzceļu. Mums taču ir darišana ar dzelzceļa pārvaldi, un dzelzceļa pārvaldei braukšanas iespējas nav ierobežotas.

Tātad laimīgu ceļu!

A. VECKUMELIS

— BET IEVĒRO, DZIN: JA NEKLAUSĪSI, IESPUNDESU AEROSOLA BALONĀ, UN TAD PATS ALLAHS NEDABOS TEVI ĀRĀ!

E. RUSMANIS

Starp citu

Dažkārt romāns no stāsta atšķiras tieši tāpat kā okeāns no jūras — dažāds abos ir tikai ūdens daudzums.

Vēsture mācīt gan māca, bet par sekmēm neatbild.

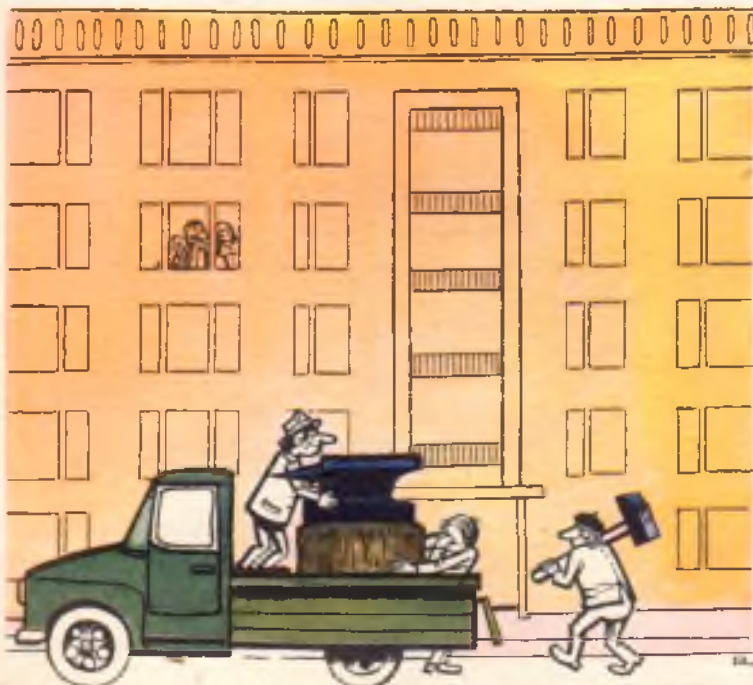
Zosis izglāba Romu, bet izglābt sevi no banketa, ko sarīkoja par godu šim notikumam, viņam neizdevās.

Bandīnieki nav muļķi — par karaļiem negrib kļūt, jo zina, ka tiem uzbrūk visvairāk.

Gerigo skaistumu kosmētika nespēj ietekmēt.

Nepietiek ar to, ka tev ir mērķis, vajag prast arī nomērķēt.

C. MELAMEDS

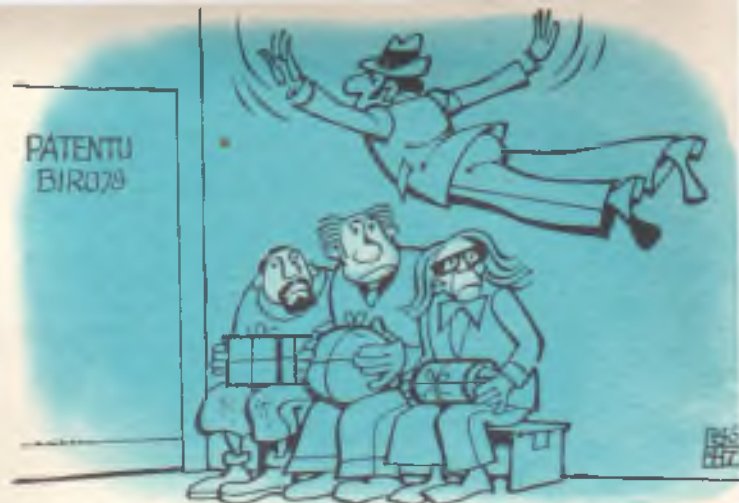
— TE NU IERADĀS TAS SMALKAIS KAIMIŅS, KURS NODARBOSIES

U. MEZAVILKS

A. MUKĀNS

— KURŠ PĒDEJAIS!

E. OZOLINS

Riska pakāpe

...Ar atvaļinājuma naudu un aeroflotes biļeti kabatā, bezrūpīgi vicinādams koferīti, cilvēks pa gludi asfaltētu celiņu naski soļo uz lidmašīnas pusi. Priekšā dažu stundu lidojums un tad — palmas, dienvidu saule silti jūras viļņi šašliks! Bet, uzlēcis kāju uz lidmašīnas trapa pirmā pakāpiena, viņš pēkšņi sastingst.

— Vai man ar... šito... būs jālido? — Lidmašīnai taču viens spārns tikai — tā pa pusei piekniedēts.

— Nepievērsiet uzmanību tādiem sīkumiem, — izrikojās laipni mierina. — Gan jau galā nokļūsim...

Protams, šādas lietas var notikt tikai uzbudināta autora iztēlē vai feļetonā. Reālā dzīvē neizlaidīs uz starta nevienu lidmašīnu, ja tā nebūs ideālā kārtībā. Jo no šīs kārtības atkarīga pasažieru un apkalpes drošība.

Ar lidmašīnām tā tas, protams, ir. Bet ar elektroietaisēm, kuras zināmos apstākļos arī var kļūt par cēloni nelabojamām sekām, dažkārt notiek brīnumu lietas. Olaines eksperimentālajā līmes rūpnīcā, piemēram, jau 1976. gadā sāka darbināt veselu virkni jaunu ražošanas iekārtu, iepriekš neuzrādot tās energoin-

spekcijai kā tas pēc visiem noteikumiem būtu jādara. Iemesli šādai izrīcībai nebija tālu jāmeklē: elektroietaisēs nekur nederēja. Uz elektrosadalēm tecēja virsū ūdens, kabeļu kanāli nepietiekošas hidroizolācijas dēļ pārplūda ar kalku javu, sprādzienbīstamās telpās neveica profilaktiskos mērījumus un pasākumus, kas garantētu iekārtu drošu darbu. Pārbaudot radušos stāvokli, energoinspekcija pagājušā gada oktobrī izteica kategorisku protestu un uzdeva rūpnīcas vadībai visdrīzākajā laikā sakārtot cehu elektroietaisēs. Rūpnīcas galvenais inženieris (tiesa, nu jau bijušais) V. Jefremovs aktu parakstīja, pieņēma, tā sacīt, zināšanai un — turpināja strādāt pa vecam jeb tēlaini izsakoties, nekustināja velturi no vietas. Vienīgi pateicoties dažu rūpnīcas entuziastu pūlēm, šis tas tika izdarīts. Un tomēr elektroiekārtu tehniskais stāvoklis šeit joprojām ir tāds, ka darbs pie tām saistīts ar nopietnām briesmām.

Arī Rīgas rajona kolhozā «Ezerciems», par ko «Dadzī» savā laikā jau bija rakstījis, nekādas lielas pārmaiņas pēc tam nav notikušas. Liellopu fermā «Vērsmēles», piemēram, nolauzti potenciālu izlīdzin-

nošo savienojumu vadi, līdz ar to fermas gotipās un viņu slaucējas var sapemt elektriskās strāvas triecienu visnegaidītākajā brīdī. Bet ko nu runāt par attālākām fermām un ražotnēm, ja dažus soļus no saimniecības galvenā inženiera un galvenā enerģētiķa kabinetu durvīm energoinspektori šā gada 8. jūlijā saskaitīja vairāk nekā divdesmit nopietnu defektu un trūkumu elektroiekārtu tehniskajā stāvoklī!

Tāpat ne gluži bez grēka ir Baltijas dzelzceļa Rīgas energoiecirknis. Kur palikuši apsoltā elektropārvades līnijas nojaukšana posmā Vecāķi—Garciems? Kopš 1972. gada šo līniju vairs neizmanto tās balsti krietni satrunējuši, kuru katru brīdī tie var gāzties. Šodien kolhoza «Ādaži» ļaudis piesardzīgi met likumu šai līnijai apkārt un lauku darbus tās tuvumā veic ar zināmām bažām, jo — kas zina?

Ja tā ļoti apdomā — kas var būt kopīgs lidmašīnai ar elektroietaisēm? Nekas, gandrīz nekas! Varbūt vienīgi niecīgs sīkumiņš — riska pakāpe. Un tas arī viss.

Z. VĒJARATS

NOSTALGIJA

Mēs dzīvē vienmēr kaut ko gaidām — tramvaju, darba nedēļas beigās, loterijas sarakstu avīzē, mīļoto cilvēku ierodamies (arī tad vēl, kad viņš jau pārstājis būt par mīļoto cilvēku un kļuvis vienkārši mūsu dzīvesbiedrs) un tā tālāk, un tā joprojām. Arī Abgara bija gaidījusi visu, kas iepriekš uzskaitīts, un vēl daudz daudz vairāk. Un ilgi un gauži viņa bija gaidījusi jaunu dzīvokli. Un, kad beidzot viņai to piešķīra, Abgara uzreiz pat nenoticēja tādai laimei. Viņai bija neērti pret citiem komunālā dzīvokļa iemītniekiem kurus viņa atstāja, aiziedama mitināties centrālapkures un siltā ūdens, un lifta, un telefona valstībā. Un tāpēc viņa aicināja pakalpalicējus drīz nākt ciemos, un tai brīdī tie bija tikai vārdi. Bet pagāja laiks, un Abgara jūta, ka viņas laime nav un nevar būt pilnīga, iekams to nav skatījis kāds no viņas pagājušo dienu lieciniekiem. Ko lieciniekiem! Virieši tādās lietās nepavisam neder! Abgaras laulenis pat vai tas līdz šim baltam brīdim bija apjautis starpību starp bijušo un tagadējo dzīvi? Nē, tādās lietās spēj novērtēt tikai sievietes. Un Abgara sāka nepacietīgi gaidīt brīdi, kad pie viņas ciemos atnāks bijusi kaimiņiene, ar kuru ilgu gadus abās pusēs vienai rigipsa plātnē nodzīvots.

Un liktenis bija žēlīgs. Kad Abgara jau sāka kalst un bālēt nepiepildītās ilgās pēc šādas tikšanās, kādudien viņa ieraudzīja stāvam pēc apelsīniem tieši vajadzīgo kaimiņieni. Abgara gandrīz apraudājās, tik patīkami tas bija. Un, padomāt tikai, viņas kādreiz virtuvē bija vai matos sagājušas!

— Vai, mīļā! — Abgara iesaucās.

— Bet, dārgā! — kaimiņiene atgavilēja pretī. — Kur tad jūs? Kā tad jūs? Tik ilgi neredzēta!

— Bet kad jūs ciemos nenākat, — Abgara norāja. — Un es visu laiku tā gaidu.

— Vai tiešām? — kaimiņiene nopriecājās. Bet Abgara priecājās daudz vairāk, bija pienācis brīdis, kad sapnis draud kļūt īstenība, un to nu Abgara negribēja laist garām. Viņas māsīgi izstāvēja apelsīnu rindu, tad Abgara ķēra kaimiņieni aiz rokas un rāva uz savu autobusa pieturu, ak, šai brīdī viņa būtu ar mieru kaut taksi izmaksāt. Dzīvokli viņa iespieda viešņu pašā mikstākajā krēslā un pati aizsāvēs uz virtuvi. Viņa rīkojās aizrautīgi un galdu klāja, ja tā var izteikties, nesavtīgi.

Kad viešņa bija apēdusi divas kūkas un kādus pusotra simta gramu sviesta cepumu, un tie jau nav no lētākajiem, viņa beidzot pratās un teica, ka gribot aplūkot Abgaras dzīvokli. Abgara uztaisīja pieticīgu ģīmi un teica, nūdien, viņas dzīvoklis neesot nekas sevišķs, un viņa vēra pirmās durvis un sagatavojās uzklaut pirmos komplimentus. Un viešņa neskopojās, paldies dievam, viņa zināja, kas pienākas, un īpaši uzsvēra Abgaras labo gaumi, kas šim dzīvoklim piešķīrot īpašu burvīgumu. Un Abgara skaidri sajuta, ka ir tomēr vērts dzīvot pasaulē, viņa sarka un tvika un, visos sīkumos izrādījusi vannas istabu, izveda viešņu lodžijā. Un pat aizmirsa pateikt par plašo skatu, bet laikam nebija vajadzīgs, viešņa elsa vien.

— Cik jūs gan esat laimīga! — viņa dvesa, kad abas atkal bija apsēdusās pie galda un Abgara ielējusi vēl pa tasei kafijas.

— Es melotu, ja teiktu nē, — viņa rātni sacīja un viegli piešķība galvu, Abgarai tas pietāvēja.

— Un viena, viena pati, — viešņa nopūtās un cēla pie mutes vēl vienu cepumu, nē, bija gan viņai apēlīte. — Bet man, kad pāriešu mājās, būs atkal ar Lāceni jākarō...

— Ai, — Abgara līdzjutīgi nopūtās. Lācene bija vēl viena kaimiņiene, laikam pati briesmīgākā. Viņai bija divi suni vienā istabā,

tie rēja, kad mājā viss bija klusu, laikam tāpēc, lai mājā nekad nebūtu klusuma, un, ja kāds ko iebilda, Lācene solījās viņu nobrucināt ar verdošu ūdeni. — Un dzīvo gan vēl tāpat?

— Ne velns tādai neko nevar padarīt, Bet nu mēs viņu spīdēsim. Mēs par viņu avīzē uzrakstījam! Mēs izstāstījam visu, kā ir. Un vēl bišķit. Un visi parakstījamies!

Abgara atkal nopūtās, viņai šķita, ka tā ir netaisnība, ka visu skaitā nav tieši viņas paraksta. Vai viņa savā laikā maz no Lācenes kvekskiem cietusi?

— Vajag vēl uz epidemioloģisko uzrakstīt, — viņa ieteica. — Atnāks tie tais baltaļos halātos, tad šitā vecene trūksies!

— Sašīnš vakar atkal pārvilkās pilnā, — viešņa sapņaini teica. — Šito skandālu! Sieva saka, viņa iešot... Kur tad tu iesi, es viņai saku, kur tad tu vēl neesi gājusi? To tu savu mūžu neizmācīsi!

— Ak tad dzer gan, — Abgara sacīja. Sašīnš bija viņu komunālā dzīvokļa sērga. Viņš bieži dzēra un iedzēris parasti taisīja skandālu. Un, ja viņš kādreiz netaisīja, tad taisīja viņa laulātā draudzene. Tas bija briesmīgi, Dievaini, kāpēc tagad, atmiņās kavējoties, Abgara jūta vēlēšanos atkal reiz piedalīties šādā skandālā? Tur cilvēks varēja izjust savu liktena kopību ar citiem, nevis kā šeit. Te tu nedēļām nezinai, vai tev kaimiņi vispār ir vai nav, kur nu vēl tādus smalkumus kā viņu brīvā laika nodarbes. Abgara vienu brīdi jutās kā aplaupīta, un varbūt viņa bija arī.

— Sašīna sieva teica, ka izlikšot viņa mantas laukā, lai tad iet, kur grib...

— Un vai viņa tā arī izdarīs? — Abgara interesējās.

— Kas to lai pasaka, — viešņa paraustīja plecus. — Daudz ko cilvēks domās var izdarīt. Bet ja viņš aizies un vairs nenāks atpakaļ? Ko tad viņa iesāks? Ar tādu ģīmi kā pērnais kartupelis? Ja es būtu vīrietis, diez vai es arī nesāktu dzert, ja man mūžīgi uz tādu kartupeli jāskatās!

— Bet jūs, lūdzu, nemiēt, nemiēt vēl kaut kol — Abgara satracās. — Un stāstiet, tas ir tik interesanti!

— Ak, priekš jums tas ir sen pagājis laiks, — viešņa iebilda. — Jums te siltāis un aukstāis ūdens, remdens droši vien arī un lifts... Mums bēnīnos atkal jums tek, — viņa žēli paskatījās Abgarā.

— Mums ir speciālas telpas, kur veļu žāvēt, — Abgara sacīja nedaudz nervozi.

— Ak tek, jūs sakāt?

— Jā, — viešņa apstiprināja. — Sētniece saka, esot kā viens siets. Vai jūs saprotat.

siets! Tāpēc namu pārvaldnieks mūsu mājiet apkārt ar līkumu!

— Ar līkumu, jūs sakāt?

— Bet mēs viņu vienreiz aiz apkakles a vilksim šurp, — viešņa sacīja balsi kas nēvēstīja neko labu nevižīgajam namu pārvalniekam. — Mēs Tautas kontrolei paziņosim Jums te laikam gan jūmti uz mūžiem taisīt!

— Jā, nē, es nezinu, — Abgara atteica i klaidīgi. Viņas gara acu priekšā bija bild namu pārvaldnieks, kuru daudzās rokas v teiksim, kāda liela simboliska roka satvērsi aiz apkakles tik cieši, ka apkakle tūlīt n trūks... un tā viņš tiek vests pa ielu. Abgara būtu varējusi raudāt, iedomādamā ka nevarēs šādā gājienā piedalīties.

— Bet es tikai visu laiku par savām lī tām vien, — viešņa likās satrūkusies. — Ti pastāstiet, kas te pie jums notiek!

— Kas tad te var notikt, — Abgara s rūgtināta atteica. — Nekas te nenotiek! I es varu zināt, ja arī notiek, vai es varu si nām cauri redzēt?

— To jūs nevarat vis, — viešņa piekriti.

— Katrs pa savām durvīm iekšā un ci un sveiki! Tā mēs te dzīvojam, nemaz cilvēki! — Abgara sāka satraukties, viņa j ta, ka nupat spēcīgā pavasara straumē la sev ceļu viss neapzinātais sarūgtinājums, k du viņa jutusi, kopš pārnākusi šai labieki totajā mājā, kur neviens jūmta stūrītis r uzdrošinājās tecēt, kur visi kaimiņi nā mājās neaurodami, kur suni parādījās tik pavadā un ar uzpurni, un vienīgi pastaigā paredzētās vietās... Nekāda, itin nekā pamata veselīgai emociju izlādēšanai! Un lefoni kā par bēdu arī nemaitājās, un si ūdens piegādē tikpat kā nebija traucējun un liftā arī neviens nebija iestrēdzis...

— Vai tā ir dzīve? — Abgara negaidot saucās. Viešņa pārbijās, pirkstos tai bija k kas gabals, kas lai zina kurš gabals pēc k tas tas īsteni bija.

— Mijā, kas ir? — viešņa jautāja, stei norijusi pēdējo kūkas gabaliņu. Un Abga tikko valdīdamās, paskaidroja, ka neesot i kas, viņa tikai aizrāvusies, viešņas grūto d vi iedomādamās, Lāceni ar viņas supiem to skandālistu Sašīnu, un jūmtu.

— Jā, jūs gan esat laimīga, ka jums vairs nav jāpiedzīvo, — viešņa teica, un A gara mēmi mājā ar galvu, vairākkārt, vārdos viņa pašreiz neko nespēja patei kaklā stāvēja liels kamols, bet varbūt i bija skaudības kauls, skaudības par to, nekād viņai vairs neatgriezties komunālā d vokļa satraucošajā atmosfērā.

«Viņi vēl visu ko pieredzēs, bet ko es Abgara rūgti domāja, savu ilgi gaidīto vī nu aizvadijusi. Viņa jutās ar varu, netai atrauta no visa, kas viņai tik dārgs bi viņa līdz šim nemaz nebija zinājusi ka dārgs... Taisnība tomēr pie reizes rak niekiem, kad viņi, piemēram, saka, mēs l tu isto vērtību apzinoties tikai tad, kad mums esot atņemtas...

Vakarā vīrs nespēja saprast, kāpēc Abg tik saskābusi. Ak, ko viņš vispār spēj prast! Virieši šādās lietās ir nelabojami robežoti. Abgara drūmi kvernēja pie k sainā televizora. Mazliet viņa atplauka, v vīrs, rokas mazgāt aizgājās, ienurdējās ūd esot tikko remdens. Nu jā, Abgara domā tikai ūdens. Tas bija vājš mierinājums.

— Padomā, pasaulē atkal zemestrices, vīrs sacīja, «Rīgas Balss» lappusi pārš dams. Abgaras domu bezcerība uzplaiksn mazs gaismas starpiņš. Tai jau nemaz nav būt zemestricei. Nē, kāpēc zemestricei? kaut kas tomēr varētu notikt! Tā bija n cīga cerība, tomēr tā bija cerība.

Un Abgara jau ar interesi paraudzījās televizora ekrānu.

Kā izskatās jūra

Ātrvilciens, raiti kļaudzinādams sliežu sadurēs, nesa draugus uz Melnās jūras pusi. Aiz muguras bija palikusi ilgā gatavošanās, trokšņainā pavadīšana un drūma stacija.

Nu gan pie jūras atvilkšu elpu! — Hveders atguvās pirmais. — Vai tad mūsu pilsētā iespējams atpūsties; to vien zini — klubā dzenāt biljarda bumbas.

— Vai arī cauru dienu dauzīt domino, — Petrs nopūtās. — Vakarā, kad piecelies no galda, galva kā čuguna pods... Tur, pie jūras, vismaz tikšu valā no sasodītajiem kauļiem.

— Un nekādu iepazīšanos danču vakaros, nekāda vīna, — Nesters, trešais no viņiem, iesaistījās sarunā. — Citādi neiznāk laika ne grāmatā ieskatīties. Tiklīdz dzirdu, ka parkā sāk spēlēt orķestris, kājas pašas nes no mājas ārā. Un, zināt ko, — viņš dedzīgi piebilda, — sekosim citš citam. Lai nebūtu nekādu biljardu, nekādu domino, nekādu danču vakaru, lai varētu atpūsties... Norunāts?

— Norunāts! — draugi piekrita. — Ja jau atpūsties, tad atpūsties.

...Atpūtas namā viņiem ierādīja vietas dažādās istabās. Petram nepaveicās jau pašā sākumā — viņa istabā bija trīs viri priekšā.

— Sveiki, melnjūrieši! — Petrs moži uzsauc, iegājis istabā. — Kā tad atpūšamies, kā iedegam?

— Kas, jupis, par atpūšanos! — viens no trijotnes sirdīgi atbildēja. — Nikstam te trijotā... Trijotā nekāda lāga spēle nesanāk. Kas trijotā par spēli! Paklau, mīlais, — viņš ar vāji slēptu cerību jautāja Petram, — vai tu domino spēlē? Varētu mums pievienoties...

«Nespēlēju» Petrs gribēja pateikt, bet tā vietā viņam izspruka:

— Ar lielāko prieku! Uz galda tūlīt grabēdami izbira kauļi... Vakarā kaut kur netālu sāka spēlēt estrādes orķestris un koris braši ierēcās: «Hei, hali, gāli...»

«Interesanti,» Nesters, jau gulēdams guļtā, nodomāja. «Izrādās, šeit arī ir danči... Varbūt aiziet, paskatīties, kas un kā šeit dejo...»

«Kaut nu tikai draugi nepamanītu,» viņš domāja tuvodamies deju laukumam. «Nu, es tikai no malas paskatīšos...»

Bet jau nākamajā mirklī viņš bija tur un uzlūda uz deju burvīgu gaišmatu.

Šeit dejoja, kā Nesters pārliecinājās, tieši tāpat kā viņa dzimtajā pilsētā. Tikai kaut kur netālu mūzikas takti sāla Melnā jūra.

— Sakiet, Nīna, — pēc otrās dejas Nesters sacīja savai dāmai, — vai jūs nezināt, kur te atbraucējs varētu paēst vakariņas? Restorānā? O, lieliski! Vai drīkstu jūs lūgt?

Ar mieru? Brīnīšķīgi! Bet augšā kalnos, jūs sakāt, ir šašliku krodziņš? Burvīgi! Tātad rīt nogaršosim šašlikus. Bet tagad uz restorānu!...

Arī Hveders tai laikā, kad sāka dārdēt estrādes orķestris, taisījās likties gulēt. Viņš bija nodomājis jau no paša rīta pēc iespējas agrāk aizstaigāt līdz jūrai, kuru, tāpat kā viņa draugi, vēl nekad nebija redzējis.

Izdzirdis spēlēšanu, Hveders bažīgi paraudzījās uz logu. «Vajadzētu aiziet paskatīties,» viņš domāja, «vai velni nav aizrāvuši Nesteru uz deju laukumu. Viņš taču teica — kājas pašas nesot no mājas ārā... Ja būs tur, papemšu pie rokas un atvedīšu atpakaļ. Ne tādēļ šurp braucām...»

Viņš apgērbās un izgāja ārā. Parkā ritmiski dimdēja bungas, bet kaut kur daudz tuvāk skanēja tik pazīstami, tik specifiski kļaudzieni, ka Hvederam acumirkli pārgāja miegs. Viņš ieklausījās. Šaubu nevarēja būt: tā varēja kļaudzēt tikai biljarda bumbas. Šai ziņā Hveders bija lietpratējs. Un tiešām, piemēkētā telpā turpat netālu gāja valā tāda spēle, ka Hveders tūdaļ aizmirs gan Nesteru, gan jūru.

Drīz kļuva skaidrs, ka viņam ir labs acumērs, un jaunie draugi vienā balsī lūdza viņu atnākt rīt uz biljarda istabu jau no paša rīta, lai varētu pamācīties fantastiskos sitienus gar muguru, pēc kuriem bumbas krita trīs kules uzreiz.

— Atnāksū, noteikti atnāksū, — Hveders solījās. — Man vēl viss atvaļinājums priekšā. Iemācīšu šito sitienu...

...Draugi atkal satikās tikai pašās atvaļinājuma beigās, jau vagona kupejā. Nesters bēdīgi stāvēja pie loga un zīmēja uz stikla kaut kādas zīmes, ko, liekas, bez pūlēm atšifrēja daiļa gaišmate, kura stāvēja uz perona. Petrs neatnāca viens. Viņam līdzī kupejā iegāzās trīs tēvaņi, un viņi līdz pašai vilciena aiziešanai rīsināja kaut kādu sarežģītu domino problēmu. Hveders, kurš izskatījās tāds kā sakrities un savārdzīgs, klusēdams uzrāpās savā guļas vietā.

Beidzot vilciens sakustējās un kupejā viņi atkal palika trijotā. Pirmais atguvās Hveders.

— Interesanti, kāda tā jūra izskatās? Šalca liekas. Tīri jauki, patš dzirdēju...

— Pikis viņu zina, kāda tā izskatās, — Petrs domīgi teica. — Man vēl tagad ausis rīb un galva kā čuguna pods. Nu gan mājās atpūtišos...

— Pie jūras labi dejo, — Nesters grūtsirdīgi piebilda. — Gandrīz tāpat kā pie mums.

Ātrvilciens, ritmiski kļaudzinādams sliežu sadurēs, nesa draugus aizvien tālāk no Melnās jūras.

V. ZAKIS

Supertelefons

Kā pie mums, tā arī ārzemēs parādās ziņas, ka izgatavoti dažnedažādi palīgaparāti, kas ievērojami paplašina telefona darbības iespējas. Pieliec tādu mazu kastīti pie telefona, un tas atceras desmit tavu labāko draugu numurus, kaut tie katrs būtu pat a 16 cipariem. Cits tālrunis esot tāds, kas ieslēdz elektrisko plītiņu vai kafijas kannu. Lieliski! Ejot mājās no darba, piezvani un dzīvokli kafijas kannai, un istabā tā jau tevi sagaida, patikami sīkdama. Un kur tad vēl videotelefon!

Jūs teiksiet, Rīgas rajonā nekā tāda vēl nav. Pareizi, Rīgas rajonā ir cits, vēl kolosālāks tālrunis, tā numurs 917332, un tas pieder man. Šis telefons pareģo laiku! Bez šaubām, tam vēl nepieciešami zināmi uzlabojumi, vēl gadās atsevišķas kļūdas, bet kurš tad nekļūdās, pat priekšniekiem tās gadās.

Tā jau divi dienas pirms lielās aprīļa atkalas mans telefons pārstāja darboties. Kad no cita aparāta piezvanīju uz Rīgas sakaru tehniskās ekspluatācijas mežgla Olaines iecirkni, man atbildēja — apladojums vainīgs. Tātad mans aparāts atkalu paredzēja jau divas dienas iepriekš! Varētu domāt, ka tas ir tikai viens tāds gadījums. Bet nē, jau piecus gadus mans telefons pareģo laiku.

Tā kā Katlakalna bērnu ekskursiju bāzē telefona nav, tā izmanto manu aparātu, jo mītiņāmies vienā mājā, un tā mana tālruna spēja pareģot laiku gūst plašu sabiedrisku nozīmi. Iebrauc Rīgā bērni, teiksim, no Maskavas, Sverdlovskas vai vēl tālākas pilsētas. Jāuzzina, vai viņi bāzē varēs pārnāksnot, — zvana uz manu telefonu. Nevienš neatbild. Ko tas nozīmē? Senāk domāja — bojāts aparāts, bet tagad skaidri zināms: ja Katlakalna bāze neatbild, gaidāms slikts laiks un tūristi var mierīgi braukt atpakaļ mājās.

Manam telefonam ir arī citas labas īpašības. Ekskursiju bāzē, piemēram, atkārtoti lūdzta Rīgas rajona sakaru nodaļu ievilkāt tai savu tālruni, bet sapēma atbildi, ka tehniku iemeslu dēļ to nevarot izdarīt. Labums ko tādējādi gūstu, ir patiesāms neatsverams. Es allaž pirmais uzzinu dažādus jaunumus. Tā par ukraiņu sportistu neveiksmi uzzināju vēl pirms attiecīgajām sacīkstēm. Komandai kaut kā pletrūcis, un pulksten trijos naktī treneri zvanija uz Kijevu no mana dzīvokļa. Un, tā kā visas šādas sarunas notiek manā dzīvoklī, esmu vienmēr lieliski informēts.

Sodien mans tālrunis atkal nedarbojas. Tāpēc, cienījamās namamātes, ņemiet velu no auklām — iespējama vētra!

V. AKMENIS

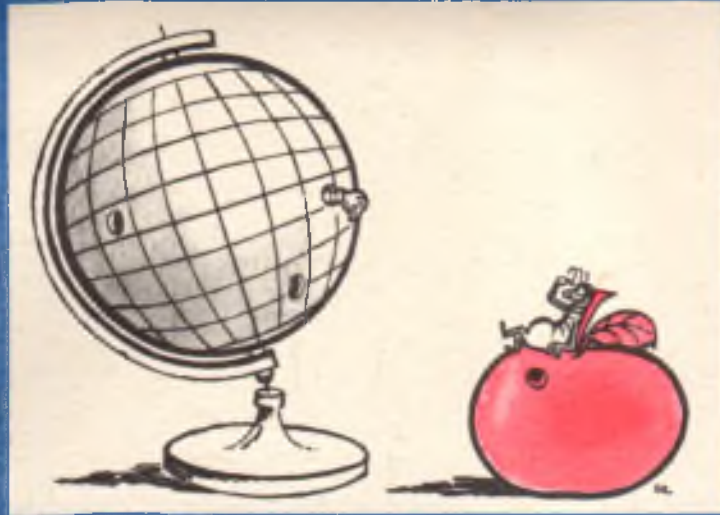
— TU NEĒM GALVĀI PĒDEJĀ PUSLAIKĀ SARAUSIM.

J. MELGAILIS

— TAS IR MANŠ VĪRS. MĀJĀS VĪNS MAN ĀRI PA
SMOBTI STAIGĀ.

E. OZOLINS

E. NUSKĀNIS

JAUNĀKAIS ZINĀTNĒ UN TEHNIKĀ

PĒTĪSIM LOPUS!

Zinātnieki ir cieši pārliecināti, ka lopu izturēšanās varētu būt par pamatu dažādādam prognozēm. Piemēram, vai Rīgas galas kombināts ievēros lopu pieņemšanas grafiku vai neievēros.

Šāda prognoze ir ārkārtīgi nepieciešama. Par to, starp citu, nācās pārliecināties Bērzes padomju saimniecības lopkopjiem. Saskaņā ar Rīgas galas kombināta sastādīto grafiku šā gada 15. jūnijā saimniecībai bija jāved lopu uz kombinātu. Kad nosūtītie lopu jau bija sadzīti, bērzenieki nejauši uzzināja, ka kombināts lopu piegādi pārcēlis uz 17. jūniju, neuzskatot par vajadzīgu saimniecību laikus brīdināt.

17. jūnijā saimniecība lopus iekrāva smagajā mašīnā un tikai pēc tam no citas iestādes — «Latvijas lauksaimniecības tehnikas» Auces nodaļas — padzirdēja, ka arī šajā datumā kombināts lopus nepieņemšot. Tādā vizē bija atkal izniekota piecu cilvēku darba diena un veltī dzenāta automašīna.

Nemot vērā, ka tamlīdzīgi gadījumi saimniecībām nodara zaudējumus un dezorganizē darbu, zinātnieki kērūšies pie lopu pētīšanas. Un panākumi neizpaliek. Mācītajiem vīriem jau izdevies konstatēt visai zīmīgu sakarību — ja lopu vīcina astes no ziemeļiem uz dienvidiem, Rīgas galas kombināts grafiku ievēros, ja no dienvidiem uz ziemeļiem, tad neievēros.

Nemot vērā atklājuma lielo tautsaimniecisko nozīmi, zinātniekiem tiksot izmaksāta prēmija. Līdzekļus šai prēmijai asig-
nēsot Gajas un piena rūpniecības ministrija.

VEICINA TEHNIKAS PROGRESU

Konstruktori, kas nodarbojas ar jaunu automobiļu modeļu aprēķiniem, ir pierādījuši, ka pašreizējais automobilis uz četriem riteņiem ir neglābjami novecojis. Nesalīdzināmi perspektīvāks būtu automobilis uz gaisa spilvena.

Nevienam nav šaubu, ka konstruktoru viedoklis ir absolūti pareizs. Parastais automobilis braukdam krātās, grab un sūpojas. Ar automobili uz gaisa spilvena nekas tamlīdzīgs nevar notikt, tas slid vieglitēm kā lai-
viņa pa mierīgu dīkīti.

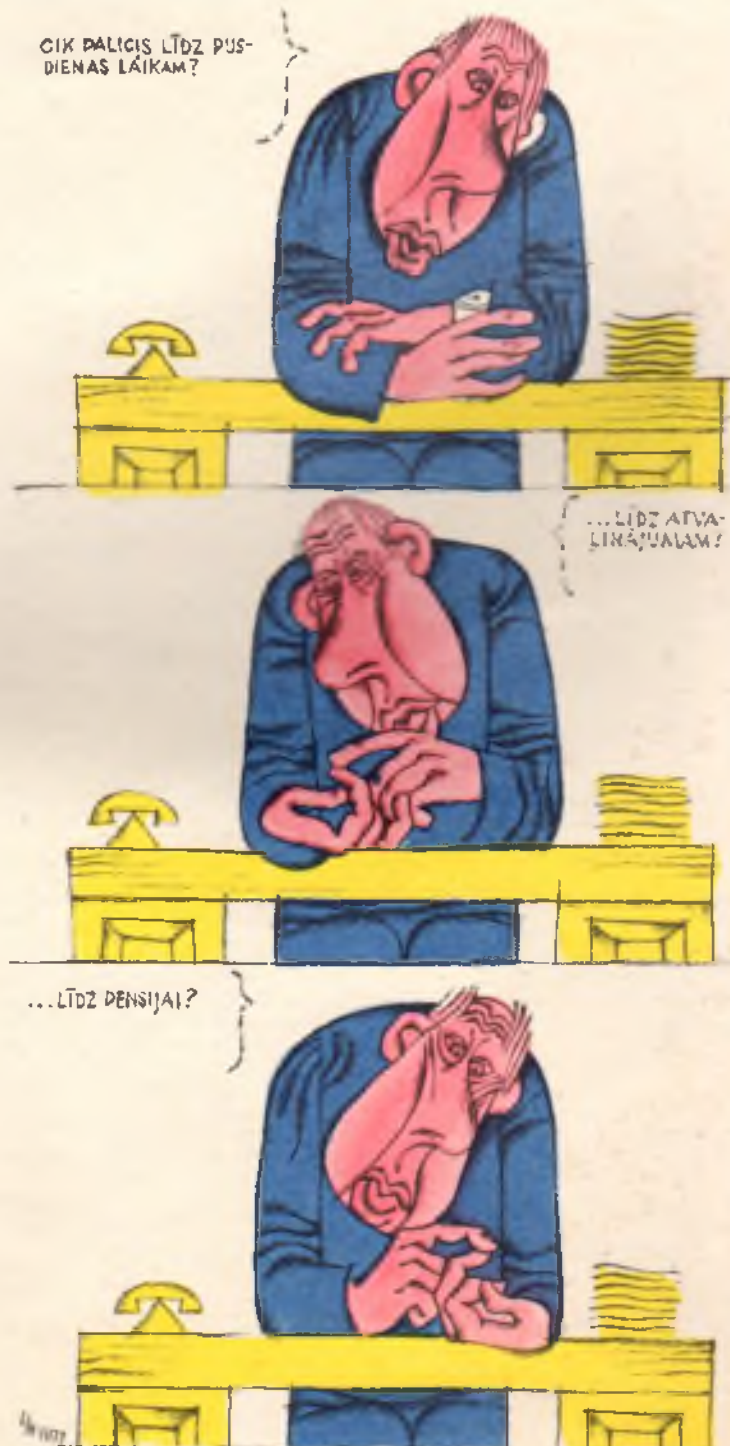
Diemžēl cilvēks pret tehnikas jauninājumiem vienmēr ir izturējies ar zināmu neuzticību. Automobilis šo patiesību pierāda sevišķi uzskatāmi. Paskatieties, kas notiek — visi automobiļi joprojām pārvietojas uz četriem riteņiem, bet uz gaisa spilvena neviens!

Ar šādu situāciju samierināties, protams, nedrīkst, tāpēc ceļu būvētāji nolēma darīt visu iespējamo, lai automobiļi uz gaisa spilvena parādītos pēc iespējas drīzāk. Ši cildenā mērķa vadīti, viņi uz Rīgas—Skaistkalnes šosejas pie Vecumniekiem pirms gada uzbēra akmeņu kārtu. Tagad atliek minētajā posmā braukt ar vecmodīgo četru riteņu automobili, un braucējiem tūdaļ kļūst skaidrs, ka jaunā mašīna uz gaisa spilvena ir absolūti nepieciešama.

Cerēsim, ka šāda akmeņu bērsana uz šosejām gūs arvien plašāku vērienu. Jo lielāka būs krātšanās, jo ātrāk tehniskais progress ierīpos, piedodiet, uz gaisa spilvena ieslidēs mūsu ikdienā.

A. ISAIS,
zinātņu kandidāts

CIK DAĻĪGS LĪDZ PUS-
DIENAS LAĪKAM?

U. MEŽAVILKS

Dziedāt vai nedziedāt?

Labā dziesma rotā jebkuru sabiedrisku pasākumu. Taču ne katrā bals rotā dziesmu. Tāpēc jau no sirmas senatnes ikvienu sievieti un vīrieti urda kautrīga zīnkārība — «Ir man balss vai nav? Dziedāt man kompānijā vai nedziedāt?»

Atbildi uz šiem jautājumiem dod ļoti vienkāršs tests. Vajag tikai vaļsirdīgi atbildēt uz vieniem jautājumiem, saskaitīt iegūtos punktus un pēc tam ieskatīties rezultātos.

1. Kā jūs mīlat dziedāt:
 - a) klusi — 0;
 - b) pilnā balsī — 5.
2. Vai, uzsākot dziesmu, nogaidāt:
 - a) lai pievienojas citi — 0;
 - b) labprāt dziedat viens pats — 5.
3. Kā vērtējat muzikālo pavadījumu:
 - a) tas jums nepieciešams — 0;
 - b) uzskatāt, ka pavadījums nomāc dziedājumu — 5.

- a) tas jums nepieciešams — 0;
- b) uzskatāt, ka pavadījums nomāc dziedājumu — 5.

4. Ko darāt, ja pēkšņi jūtat, ka esat aizmirsis pareizo melodiju:
 - a) pārtraucat dziedāt — 0;
 - b) pielāgojat dziesmai citu melodiju — 5.

5. Kāda ir jūsu attieksme pret dziesmas tekstu:
 - a) vai dziedat tikai tad, ja labi zināt vārdus — 0;
 - b) ja nezināt, izlidzieties ar sadomātiem — 5.

6. Kā rīkojaties, ja, jums dziedot, kāds ieslēdz radio un atskan, teiksim, Raimonda Paula dziesma:
 - a) aplūstat, dziedat klušāk — 0;
 - b) cenšaties dziedāt skaļāk par radio, ja tas neizdodas, izslēdzat to — 5.

7. Ko darāt, ja jums sak aplaudēt, kad dziesmu vēl neesat beidzis:
 - a) beidzat dziedāt — 0;
 - b) atkārtot dziesmu no sākuma līdz tai vietai, kurā jums sāka aplaudēt, un tad turpināt tālāk — 5.

8. Kā rīkojaties, ja pēc jūsu izpildījuma kāds no viesiem ieminas: «Žēl, ka jūs balsi nedzird kultūras nama vadītājs!»:
 - a) kautrīgi nosarkstat — 0;
 - b) atbildat: «Tūlīt dzirdēs!» un dziedat vēl skaļāk — 5.

9. Ko darāt, ja kāds no viesiem pēkšņi kļūst drūms un pazino, ka viņam sāpot galva:
 - a) beidzat dziedāt, meklējāt analģīnu — 0;
 - b) «Nu tad jāuzdzied vēl kaut kas,» jūs pakalpiģi sakāt, «varbūt pāries...» — 5.

Rezultāti.

Līdz 10 punktiem. Nevar apgalvot, ka jums nav zīmējama talanta, varbūt jūs brīnīgi dejojāt, nav izslēgts, ka jūs gūsiet lielus panākumus, stāstot anekdotes, bet dziedāt — labāk nedziediet.

No 10 līdz 25 punktiem. Dziedāt jūs varat. Nekādas lielas nepatīkšanas tas jums nesagādās un pie kriminālatbildības neviens jūs nesauks. Taču dariet to pēc iespējas retāk.

Vairāk par 25 punktiem. Jums neapstrīdami ir varena balss un vēl varenāka vēlēšanās dziedāt. Šo vēlēšanos nekādā gadījumā nevajag apslāpēt. Tas var kaitēt jūsu veselībai. Dziediet, cik sirds vēlas. Daudz un skaļi. Tikai dariet to tālāk no apdzīvotām vietām — brīvā dabā. Labāk — mežā. Un vislabāk vienatnē.

J. JUZEFS

Saskaņotība

Dažos kolhozos vetārsti ir īsti kustoņu mocītāji! Teiksim, no parmerīgas spēkbarības saēšanās gotiņa mazliet skaļāk iebaurojas, ne tā, kā veselai gotiņai pienākas, un vetārsts ir klāt! Mēra temperatūru, liek dzert rūgtas mikstūras, taisa sāpīgas injekcijas un, ja vajag, ilgi negudrodams, grābj arī skalpeli! Lūk, tāpēc nabaga lopīņi traki baidās no veterināriem.

Preiļu rajona Kārļa Marksa kolhoza lopīņiem no sava vetārsta Mivrinieka nav jābaidās. Mivrinieks nav kustoņu mocītājs! Viņš ne tikai ar skalpeli un injekcijas šprīci, bet pat ar savu klātbūtni cenšas lopīņus neuztraukt! Ja nu tomēr kāda raibāļa sasirgst tik pamatīgi, ka kopēja sacelšanās vaimanas pa visu kolhozu, tad Mivrinieks iet uz fermu un apskata slimnieci.

— Labi nav, ja gotiņa guļ uz grīdas, — Mivrinieks konstatē. — Vienu uzmundrinošu pulveri varu iedot!

— Bet citos kolhozos gotiņām dod dažādas mikstūras, vitamīnus, profilaktiskās potes... — kopēja sāk sūdzēties.

— Nav jau nekāda sērga vai lipīga slimība! — Mivrinieks viņu pārtrauc. — Šis jautājums jāaskano ar galveno zootehniķi.

Dažos kolhozos zootehniķi ir diezgan strupi un nevalīgi. Ja, piemēram, vetārsts tādām īgām izsūdz savas bēdas un izstāstījis, ka gotiņai sāp vēders, lūdz padomu, galvenais zootehniķis labākajā gadījumā atmet ar roku. Nu, bet sliktākajā — eksplozē kā pārkarsis barības katls fermas virtuvē:

— Ja vajag dakterēt, dakterē! Ja vajag

Kārļa Marksa kolhoza galveno zootehniķi Vasiļonoka nav tik strupa un nevalīga. Viņa ir ļoti apzinīga un apdomīga zootehniķe. Vasiļonoka ne tikai ar darbiem, viņa pat ar vārdiem cenšas neapslāpēt darbinieku iniciatīvu.

— Jums taisnība, Mivriniek, — zootehniķe saka. — Jā, dod lopīņiem vitamīnus, jātaisa profilaktiskās potes, regulāri jāriko sanitārās dienas, jāpalielina barības devas. Taču tagad nav nekāds loģisku veselības aizsardzības mēnesis. Viena pati es tik svarīgu kampaņu uzsākt nevaru.

Dažos kolhozos priekšsēdētāji ir īsti patvaldnieki. Vieni paši visu lemj un pagērē. Pārējiem darbiniekiem pat mazo pirkstiņu neļauj pakustināt pēc sava prāta. Tāds priekšsēdētājs, pat nenoklausījis līdz galam, ko viņam zootehniks grib teikt, cērt dūri galdā un blāuj:

— Būs tā, kā es sakū!

Kārļa Marksa kolhoza priekšsēdētājs Vajvodš tā nerīkojas. Viņš vienmēr uzmanīgi uzklausa padoto domas un tikai tad pieņem lēmumu.

— Mivriniek! — apspriedies ar zootehniķi, priekšsēdētājs zvina vetārstam. — Labi izdari, ka iedevi Raibāļai pulveri. Vari taisīt arī profilaktiskās potes, dot vitamīnus, piebarot nu — vārdu sakot, visu, ko vajag.

Priecīgu un lepnis, ka viņa lēmumu atbalsta galvenā zootehniķe un pats priekšsēdētājs, Mivrinieks skrien uz liellopu fermu un jau pa gabalu sauc:

— Viss saskaņots! Tūlīt Raibāļai dosim profilaktiskās potes, vitamīnus, nu — visu, ko vajag...

— Par vēl, — vetārstu pusvārdā pārtrauc kopēja. — Raibāļai jau āda novilkta...

Saskaņotība, protams, ir laba lieta. Žēl tikai, ka Kārļa Marksa kolhoza speciālisti nevar saskaņot jautājumu: kuram jāmaksā tie 5 tūkstoši 975 rubļi par šā gada pirmajos četros mēnešos kritušajiem 29 liellopiem, 73 cūkām un 14 aītām.

DISPEČERS

Traktorists Puķis bremzē tik izveicīgi, ka viņa kabīnes durvīnas izrādās tieši preti Burksķu veikala durvīm. Gandrīz ar vienu lēcieni viņš ir bodē iekšā. Bet tur vesels sievu bars nosprostojs leti. Triec par šo, par to, kamēr pienāk kārtā pēc silķēm. Tikai pateicoties auguma izmēriem un svaram Puķim izdodas izlauzties cauri. Uzsviedis uz letes trijnieku, viņš pamāj uz portvīna pudelēm.

— Nedod, nedod! Lai stājas rindā kā visi cilvēki!

Sievas sacel traci un grasās atņemt Puķim pudeles, kuras viņš jau stūķē kabatās.

— Cilvēks taču strādā... — veikalnieks mēģina iebilst.

— Zinām, zinām, tik smags darbs, ka vai garzemi jākrit, — sievas pīrgājas un aplenc Puķi tā, ka viņam, nabagam, nav kur sprukt.

— Ko man darīt...? — Puķis bezpalīdzīgi vērsas pie veikalnieka.

— Es jau teicu: brauc uz otro iecirkni, uz Skribuļi tirumu!

— Ak tā! Ak abi uz vienu roku! — sievas nosnācas un ieslēdz traktoristu vēl ciešākā lokā. Tai brīdī atsprāgst durvis, iedrāžas šoferis Luķis un pamanījies garām sievu pulciņam, uzsauc:

— Priekšniek, vienu maziņo!

Pasniedzams prasīto, veikalnieks stingrā balsī nosaka:

— Tā, Luķi, izgāz kravu pie Murksķiem un patam laid uz Uztupiem!

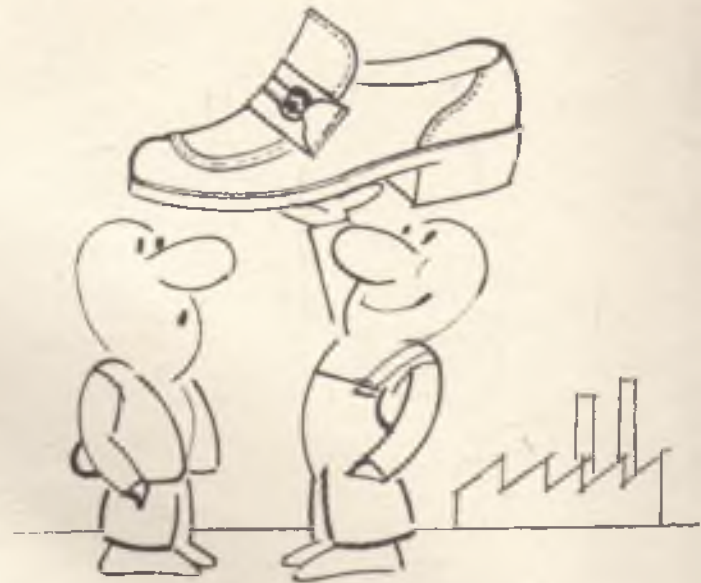
— Paklausieties, kas te notiek! — brēc sievas. — Vai te ir patērētāju veikals vai mūsu kolhoza kantoris?!

— I viens, i otrs, cienījamās, — veikalnieks pieklājīgi paskaidro. Viņš jau otro dienu amatu apvienošanas kārtībā strādā gan par pārdevēju, gan par kolhoza dispečeru. Starp citu, tādu variantu ieteica sociologu grupa, kas visu vasaru nostrādājusi, pētot darba organizāciju un disciplīnu Burksķos. Jo bija noskaidrojies, ka nevis kantoris, bet tieši veikals ir tā vieta, kur katru dienu sanāk gartraktoristi, gan kombainieri, gan šoferi.

Sievas palaida Puķi. Lai brauc uz Skribuļiem! Veikalnieks-dispečers, beidzis izkriot kolhoza mehānizatorus, atkal ķērās pie silķēm.

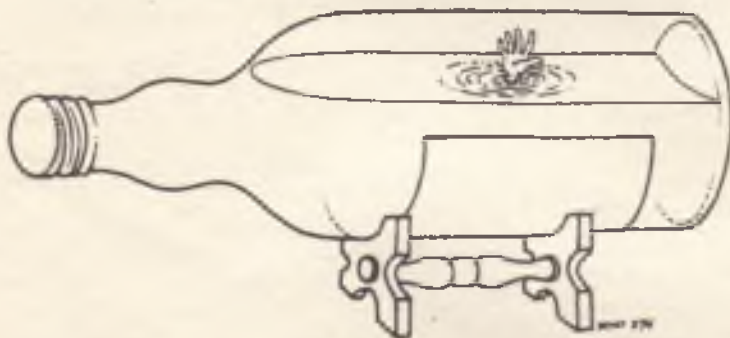

E. TOMENKO

— VALKĀT TĀS NAV IESPĒJAMS, TOTIES TĀS IR LIELĀKĀ VISĀ VALSTĪ!

I. BIS GRATKOVSKI

J. SOVINSKIS

LIDZAUTORI.

R. BARANECKI

J. VRUBĻEVSKIS

A. PJONTKOVSKIS

Brīnumainu pārvērtību ezers

Agrāk Viķu ezers bija tāds pats kā visi citi ezeri Jēkabpils rajonā. Tā ūdeņos šaudījās asari, raudas un lidakas, bet krastos tūpēja makšķernieki. Nekas neliecināja, ka ezeram piemīt kaut kādas neparastas īpašības.

Bet tad 1973. gadā pēkšņi viss mainījās. Ezeru nodeva Latvijas PSR Ministru Padomes Zivsaimniecības pārvaldes rīcībā. Pārvalde savukārt to nodeva Rīgas rajona zivsaimniecībai «Upesciems», ierosinādama tur ierīkot makšķernieku bāzi gādāt par ezera bagātību vairošanu un veikt rūpniecisko zveju. Ar to pašu brīnumi tad arī sākās.

Pietika «Upesciema» vīriem parīs reizes pagrozīties pie Viķu ūdenskrātuves, un necilā ezera krastā pēkšņi izauga neredzēta makšķernieku bāze.

Bet tavu brīnumu! Kad uz bāzi skatās saimnieki, viņi redz brīnišķīgu, labiekārtotu atpūtas un makšķerēšanas kompleksu. Kā gan visa tur nav! Makšķerēšanas piederumu nomātava, sileku kiosks, stāvvietu automašīnām, atpūtas stūrītis bērniem un sievietēm, bufete, konsultācijas punkts makšķerniekiem iesācējiem...

Kad uz bāzi skatās makšķernieki entuziasti, viņi neko neredz. Varbūt vienīgi — sargu-kasieri, kas no apmeklētāja prasa rubli par brīnišķīgā kompleksa izmantošanu.

— Nav te taču nekādas bāzes! — makšķernieki brīnās. — Ko lai te izmanto? Mēs nekā neredzam!

— Uz nepareizo pusi skatāties. Jāskatās šurp! — «Upesciema» vīri atbild un

parāda atskaites. — Seit makšķernieku bāze redzama itin skaidri.

Aprūpējuši makšķerniekus, gādāgie ezera saimnieki kērās pie nākošā dienas kārtības punkta — sāka gatavoties rūpnieciskajai zvejai.

— Lai rūpnieciskā zveja varētu zelt un plaukt, vispirms jāpavairo ezera bagāti-

bas! — viņi itin prātīgi secināja. — Ūdenskrātuvē ir jāielaiž zivju mazuļi un jāveic nepieciešamie meliorācijas darbi.

Bet tavu brīnumu! Kad uz Viķu ezeru skatās čaklie saimnieki, viņi redz, ka ūdenskrātuvē ielaists milzums visvērtīgāko un retāko zivju mazuļu, ka ezera ūdeņus savilno grandiozi labiekārtošanas darbi. Kad uz ezeru skatās jēkabpilieši, viņi rausta plecus:

— Neko tādu neredzam...

Un arī Ezeru un upju aizsardzības valsts inspekcijas Plavīņu iecirkņa ihtologs Leja neredz. Viņa atskaites, piemē-

ram, liecina, ka nekādi meliorācijas pasākumi, kas veicinātu zivju vairošanos un augšanu, ezera teritorijā nav veikti, ka ielaisto mazuļu skaits nemaz nav tik milzīgs...

— Uz nepareizo pusi skatāties! Jāskatās šurp! — ezera saimnieki norāda uz atskaitēm. — Seit ezera bagātības vairošanas nevis dienām, bet stundām...

Nu jēkabpilieši sāka gaidīt, kādus rekordliedus zvejnieki vilks.

Pienāca zvejas laiks, un atkal brīnumi! Kad uz zvejošanu skatās pašī zvejas saimnieki, viņi redz, ka viss ir ideālā kārtībā. Zveja notiek tikai atļautajā laikā, zvejo tikai zivsaimniecības brigadiers Vitola kopas vīri, lomi vienmēr tiek nosvērti, iekrauti speciālās automašīnās un nogādāti uz veikalēm...

Kad uz zvejošanu skatās jēkabpilieši, viņi netic savām acīm: zvejo ne tikai brigādes vīri, bet arī sargs-kasieris Zaķens un «Upesciema» šoferis Mālnieks turklāt zvejo tik intensīvi, ka pat aizmirst par nārsta laiku. Svarus aizstāj ar acumēru. Zivis transportē personiskajās automašīnās un tāpēc bieži vien aiztransportē veikalēm garām...

— Neredzam... neredzam izzvejojās zivis, — jēkabpilieši berzē acis un rausta plecus. — Nav...

— Uz nepareizo pusi skatāties! — ezera saimnieki atbild. — Jāskatās šurp...

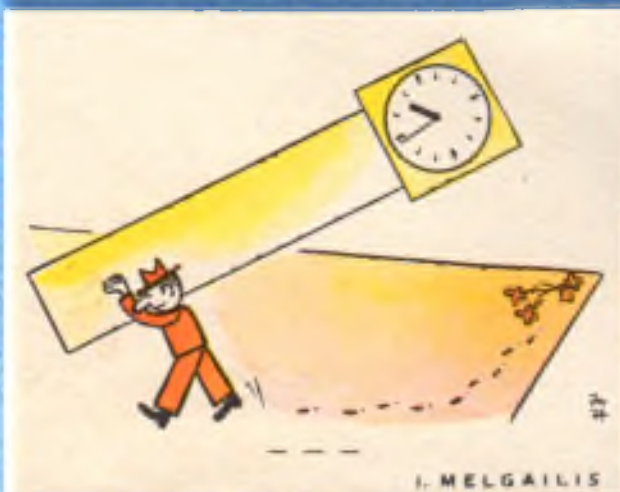
Agrāk Viķu ezers bija tāds pats kā citi ezeri Jēkabpils rajonā. Tagad tas ir brīnumainu pārvērtību ezers.

J. JAUNS

— MĀŠINĀ TEICA, KA VIŅAM DĒLS KĀ OZOLS. VAJADZĒTU PRIECĀTIES.
— JĀ, BET VIŅS IR BĒRZIŅŠ.

I. MELGAILIS

I. MELGAILIS

ĀRSTNIECISKAIS VĪNS UN KONJAKS BĒRNIEM

Kaut arī daudzi tālu ceļu braucēji mūsdienās dod priekšroku gaisa lainerim, — vilciens tomēr ir un paliek brīnišķīgs satiksmes līdzeklis. Var ne tikai ērti pārvietoties, bet arī daudz jauna uzzināt.

Nupat šovasar (17. jūnija vakarā — 18. jūnija rītā) kopā ar kolēģiem atgriezās Rīgā ar firmas vilcienu «Jūrmala». Gods, kam gods, restorānvagonā pat brokastis piedāvāja kārtīgas pusdienas porcijas.

Taču runa nav par ēšanu. Tajās karstajās dienās, šķiet, ikviens pasažieris ilgojās visu pirms remdēt slāpes. Un izredzes likās lieliskas. Varēja noprast, ka restorānvagona apkalpojošais personāls sagādājis nenodzeramus atspirdzinājumu krājumus. Jau uz stacijas perona Maskavā tirgojās ar Rīgas alu.

Kad vilciens bija devies ceļā, tūlīt aizsteidzāmies uz daudzsoļo vagonu.

— Alu? Nē! Alu pārdod tikai līdzņemšanai, — oficiante atcirta.

— Kāpēc nedrīkst dzert restorānvagonā?

— Kā jūs nesaprotat! Seit taču nāk ēst gan bērni, gan veci cilvēki...

Arguments bija spēcīgs. Bet mūsu slāpes — vēl stiprākas. Un

vislabāk hūtu tās dzesēt ar minerālūdeni. Taču minerālūdeni, diemžēl nebija.

Kamēr apcerējām šo pretrunu «līdzņemamais» alus bufetē jau bija izpārdots. Pēc tam palūkojāmies uz blakus galdinā un šo to sapratām. Atkorkēta konjaka pudele acimredzot gaidīja ierodamies zīdaiņus un sirmus veciņus.

Atgriezāmies kupejā. Taču nedomājiet, ka sākām pesimistiski gauties. Mums pat neizdevās aizrunāties līdz atspirdzinošo dzērienu tirgošanas problēmām. Kupejas durvis parādījās metāla grozīnā, pilns ar pudelēm, bet aiz tā — dzīvespriecīga un enerģiska sieva.

— Kas vēlas ārstniecisko vīnu «Melnā aronija»? Loti labs vīns, pat Rīgā reti dabūjams. Nu, zēni, nemiet pa pudelīti!

— Kāpēc jūs domājat, ka šis vīns ir ārstniecisks?

— Tas pazemina spiedienu. Nu, paņemiet, paņemiet, zēni, nenožēlosiet!

Beidzot mēs visu apjēdzām. Bijām iekāpuši nepareizā satiksmes līdzeklī. Proti, ipaša profila vilcienā, kurš, jādūmā, paredzēts galvenokārt bērnu un vecu cilvēku veselības profilaksei.

A. LEJIŅŠ

KĀ AMERIKĀŅUS APLIEK AR NODOKĻIEM

Nodokļu pārvaldes direktors bija ārkārtīgi neapmierināts ar Figū. Iemesls bija šī subjekta dzīves veids kas nekādi neatbilda standartiem, ko atbalsta amerikāņu valdība. Un šāda amerikāņu pilsoņa nevēlēšanās ievērot valdības noteiktās normas, ko varēja izskaidrot vienīgi ar viņa patvaļu un iedomību, padarīja nodokļu pārvaldes direktoru vai traku. Kādu dienu viņš izsauca Figū uz savu ofisu.

— Kāpēc jūs irējat dzīvokli kaut kādā apbružātā pilsētas kvartālā? — direktors jautāja.

Figs paskaidroja, ka viņam patīkot dzīvot pilsētā.

— Toties tas nepatīk valdībai. Es palielināšu pilsētās tirdzniecības un ienākuma nodokļus. Un, ja jūs gribat dabūt nolaidi, kad jūs maksāsit pārcelieties uz piepilsētu, — direktors deva padomu.

Lai nenonāktu konfliktā ar iestādēm Figs noirēja māju piepilsētas zonā. Bet pēc kāda laiciņa nodokļu pārvaldes direktors atkal vēlējās tikties ar viņu.

— Fig, jūs atkal mani ļoti sarūgtināt ar savu dzīves veidu. Tagad esmu nodomājis paaugstināt jums uzlikto federālo nodokli.

Un viņš tā iekilēja Figū nodokļu spilēs, ka nabadzīgam no maka sāka pilēt sārta esins piles.

— Apžēlojieties! — Figs iebācās. — Sakiet, kā man jāuzvedas, lai valdība būtu apmierināta un nezaugtu mani ar nodokļiem!

Nodokļu pārvaldes inspektors Figam ieteica iegādāties pašam savu māju. Valdībai bija izdevīgi, lai amerikāņi bankās ņemtu lielus aizdevumus pret kilas zīmēm. Ja Figs to

izdaris, viņam piešķirs nodokļu atvieglojumus.

Figs nopirka māju, ko uzskatīja par pilnīgi lieku, un turpināja dzīvot piepilsētā, kura viņam nepatika. Lai kaut kā atzīmētu savu kapitulāciju valdības priekšā viņš ielūdza uz nelielām mājas viesībām radus un draugus.

Nodokļu pārvaldes direktoru tas tā satracināja ka viņš ieradās Figa namā ar asinīm pieplūdušām acīm.

— Man ir apnikuši jūsu cipari! — viņš paziņoja. — Valdībai nav izdevīgi, ka jūs izklaidējat radus un draugus. Tas jums dārgi maksās!

Figs nekavējoties palūdza viesus atstāt viņa māju, pēc tam apjautājās direktoram, kādi cilvēki, pēc valdības domām, viņam ir jāizklaidē, lai dabūtu nodokļu nolaidi.

— Biznesa kompanjoni! Saaiciniet uz mājas viesībām vairāk tādu personu, un es apcīrīšu jūsu nodokļus!

Lai aplaiotu nodokļu pārvaldes direktoru un valdību, Figs sāka rīkot izpriecas cilvēkiem, kas visumā viņam negāja pie sirds, tāpat kā māja piepilsētā.

Bet nodokļu pārvaldes direktors atkal bija nikns.

— Fig! — viņš rēca. — Es nesamazināšu jūsu nodokļus ne par centu, ja aicināsi pie sevis fermerus, kravas mašīnu šoferus vai būvstrādniekus!

— Kāpēc? Tie taču ir mani biznesa kompanjoni.

— Ak tā? Un kā tad jūs pats nopelnāt sev iztikai? — direktors painteresējās.

— Pūlos vaiga sviedros, lai nopelnītu savu algu, — Figs atbildēja.

— Tādā gadījumā negaidiet no valdības nekādas nodokļu atlaides. Vai tad jūs nezināt, ka cilvēkus, kas dzīvo no algas, apliek ar visaugstākajiem nodokļiem? Iesaku jums ķerties pie lielā biznesa. Nodibiniet firmu derīgo izrakteņu ieguvei vai multinacionālu naftas koncernu, pretējā gadījumā paaugstināšu jūsu nodokļus desmitkārt!

Tā Figs kļuva par liela vēriena biznesmeni, lai gan savu jauno nodarbošanos nevar ciest. Toties nodokļu pārvalde nekavējoties piešķīra milzīgas nodokļu atlaides par to, ka viņš ieguldīja kapitālus jaunās rūpniecības nozarēs un nēma bankās lielus aizdevumus.

G. VINDEDZI

A. POTEKOVSKIS
(«Svītki», Varšava)

Rūpes

Iegriezāties izraut poļiņu restorānā «Kokoss». Aiz loga uz ielas uzņēma filmu.

— Vai viņiem nav zēl naudas? — Patašonskis painteresējās. — Filmē un filmē, un kas no tā par labumu?!

— Neesi bērnišķīgs, — baronese Soloveičika teica. — Tā ir valsts nauda. Kam gan rūp valsts nauda?!

Iedzērām pa glāzīti.

— Mani tas izraisa sašutumu, — magistrs Konkuļčinskis piezīmēja. — Cilvēki iznīko laiku un naudu uz katra sola. Paskatieties, kas darās.

Paskatījāmies.

Kāds pāns slaucīja ielu. Pāris citu viņu apgaismoja ar prožektoriem. Gaišā dienas laikā.

— Nevienam negribas kaut mazliet palauzīt galvu, — Patašonskis teica. — Ja jau šis pāns ir jāapgaismo nu tad būtu vismaz filmējusi vakarā. Pie reizes apgaismoju arī ielu.

— Protams, — magistrs Konkuļčinskis piekrita. — Turklāt iela ir gluži tīra. Tīru ielu slaucīšana ir izšķērdība. Mums vēl ir pietiekami daudz netīru ielu. Kāpēc neslauka tās?

— Vai tad kādam par to galva sāp? — Bezpalčiks sacīja. — Bet ko jūs teiksiet par automašīnām? Galvenokārt brauc kravas mašīnas. Tās taču varētu kaut ko pārvadāt no vienas vietas uz otru. Mums vēl ir trūkumi transporta.

— Par to bija īpaši lēmumi, — magistrs Konkuļčinskis piezīmēja. — Bet uz kino vīriem tie laikam neattiecas. Vai tad tā ir viņu nauda?!

— Nauda ir mūsu, — baronese Soloveičika paziņoja. — Var teikt, tā ir mūsu kopīga nauda.

— Varbūt vajadzētu aprunāties ar tiem pantiem? — Bezpalčiks ierosināja. — Kad redzu tie vieglprātīgi izsaimniekojam valsts naudu, mani tas ārkārtīgi uztrauc!

Doma nebija peļama, taču tās realizēšanai mums diemžēl nepietika laika.

Bija jau trīs ceturksņi pāri vieniem, bet mēs sestdienās strādājam līdz diviem.

Vajadzēja steigšus doties atpakaļ uz darbu.

Kas šaanā viss nenotiek pasaulē

Vaitpleinzā (ASV) augļu tirgotāju Džeku Melonu šesāja par negodīgu reklāmu. Viņš bija plestiprinājis pie ražotājiem plakātu ar šādu tekstu: «Vienreizēji! Patēvītki banāni!» Tiesai tomēr nācās viņu atļaut, jo Melons pierādīja, ka banānus ar saviem ražotājiem uz tirgu bija šesājis atvilkis pats.

Rietumvācijā kāda KDS vietējā pirmorganizācija sakarā ar galddāmajām vēlēšanām ir sacerējusi lūgšanu un to publicējusi kā

skrejlapu. Tekstā ir 18 sarīnētas rindas, kas veršas pie dieva ar lūgumu gādāt par to, lai visi VSP un BDP kandidāti pazustu no Zemes virsas.

Minikleitas izgudrotāja Mērija Kvanta ir sastādījusi smiņķu komplektu vīriešiem. Stiprā dzimuma pārstāvjiem domātais lūpu zīmullis ir izturīgs pret šķīvļu skūpstiem, bet plakstīgu krāsa — pret asarām.

Kādā franču laulības rokasgrāmatā ir lasāmas šādas rindas: «Precētie vīri, kas ir pārcietuši sievu fleksmi greznoles pavasarī, labi saprot, kāpēc vlešuvētras nosauktas šķīvļu vārdos.»

Oriljā (Kanādā) autoinspektoru sastādītie protokoli par automobiļu atstāšanu neatļautā vietā var kļūt par laimes nesējiem. Pilsētas valde ir pieņēmusi lēmumu organizēt loteriju, kurā piedalās visi, kas par automobiļu atstāšanu neatļautā vietā ir sodīti ar naudas sodu. Pilsētas valdes vīri paskaidroja, ka ar jauno pasākumu viņi grib palīdzēt lelu kustības noteikumu pārkāpējiem vieglāk panest sodu.

Mārburgas universitātes (VFR) laikraksts nesen kārtējo reizi publicēja doktora disertāciju tēmas. To vidū bija arī šāda: «23 minūšu ilga skrējiena letēkme uz vācu kūkas elpošanas orgānu sistēmu.»

— Tagad man pietiek, — teica 36 g. v. Birminghams (Anglijā) ledzīvotāja Dafne Treisija un iesniedza tiesā prasību šķirt viņas laulību. Kad Dafne bija pakritusi uz tēlas ar visu iepirkumu somu, viņas vīrs tikai apvaicājis: «Vai viskija pudeles veselasi!»

Japānas universālveikalos var izlasīt šādu bridinājumu: «Mūsu cenu fotografēšana nav vēlama.»

Kādā Briseles (Beļģijā) diētikos ēdļu veikalā karājas plakāts ar šādu aicinājumu: «Dzīvoiet tik veselīgi, lai pat apbedīšanas institūti sērotu.»

Muzikāls pakausis ir britu virsderžantam Džimam Kolinsam. Daudzdam pa to ar uzgrēznu atslēgu, viņš spēj noklaudzināt dziesmu «Rule, Britannia» un citas melodijas.

Norvēģijas zinātnieks profesors Lindstrēms izpētījis dārzeņu letēkmi uz cilvēka psihi. Pēc vi-

ņa uzskatiem lapu salāti veicinot muzikalitāti, sīpoli un puravi — domāšanu, burkāni un spināti — padarot cilvēku melnholisku, bet kartupeļi — nomierinoši.

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

Š. g. 10. numurā «Dadzis» nepatika pavirša minerālmēslu glabāšana dažās Krāslavas rajona saimniecībās.

Ši rajona lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks b. Orlovs raksta, ka kritiskās ziemas tikušas izskatītas Kaļiņina vārdā nosauktā kolhoza un kolhoza «Čiņa» valdes sēdēs, kā arī rajona tautas kontroles štāba sēdē. Sperti soļi, lai trūkumus likvidētu. «Latvijas lauksaimniecības tehnikas» tirdzniecības kantori, kur minerālmēsli glabājas neaizslēgtā noliktavā, konstatēta minerālmēslu izlaupīšana un zaglis sodīts.

Iepriecina b. Orlova paskaidrojums, ka nākošajā gadā kārtos dokumentāciju, lai uzceltu minerālmēslu noliktavas tajās rajona saimniecībās, kur tādu vēl nav.

10. numurā «Dadzis» arī brīnījās par papīra krāsniņām Skrīveru ciemata «Plosiniekus» mājās.

Stučkas rajona Izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks b. Zakss dara zināmu, ka šajās mājās centrālā apkure tiks saremontēta līdz apkures sezonas sākumam.

11. numurā «Dadzis» nevienā veikalā nevarēja atrast ogļu suku sūknim «Kama».

Latvijas republikas Patērētāju biedrību savienības valdes priekšsēdētāja vietnieks b. Peļņiks un Tirdzniecības ministrijas Rūpniecības preču pārvaldes priekšnieks b. Atamaņukovs paskaidroja, ka, neskatoties uz republikas tirdzniecības organizāciju vairākkārtējiem pieprasījumiem, minētās ogļu suku tām nav iedalītas. Patērētāju kooperācijas sistēma dara visu iespējamo, lai suku iepirktu, un nodevusi pasūtījumu tieši «Kamas» ražotājiem. Dots arī norādījums vairumtirdzniecības kantorim iepirkt suku starprepublikāniskajā vairumtirdzniecības gadatirgū.

Tajā pašā numurā «Dadzis» plemineja Seces padomju saimniecību sakarā ar pazudušiem kartupeļiem.

Stučkas rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieka vietnieks b. Logins atbild, ka Seces padomju saimniecības galvenajam agronomam Zelčam par paviršībām sēklas kartupeļu glabāšanā un pieļauto bezkontroli izteikts rīdēns.

STABILIZĀCIJA DIENVIDĀFRIKAS REPUBLIKĀ.

H. KRECHMARS
(«Eutenspiegel», Berlīne)

— Televīzijas skatītāji sūdzas, ka tuvplānā rādot pārāk daudz operāciju un pārāk maz medmāsu...
«Pourquoi Pas?», Brisele

— Hello, Magsij! Hello, Benij! Ko jūs tur darāt uz zvērināto sola!
«Daily Mirror», Londona

«Eulenspiegel», Berlīne

«Urzica», Bukareste

— Ar kādu ātrumu drīkst braukt!
«Eulenspiegel», Berlīne

— Beldz čikstēt! Pasaki labāk, kas ir ar mašīnu!
«Schweizer Illustrierte», Cīrihe

Autoführer.
«Staršiel», Sofija

— Viņš taču man ļoti labi samaksāja!
«Weltwoche», Cīrihe

— Ak kungs, nemaz nezināju, ka angļi jau tik briesmīgi izputējuši!

«Punch», Londona

Vašingtonas cietumā (ASV) joprojām smok cīnītāji par cilvēka tiesībām, kuri notiesāti uz daudziem gadiem ieslodzījuma, kaut gan apsūdzība bija nepārprotami safabricēta un to ir atzinuši pat apsūdzības liecinieki — policijas aģenti.

Laikrakstu zina.

Brīvās pasaules
skatlogs.

